

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 558/2012-49

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. Z., nar..., toho času vo výkone trestu, ktorou namieta

- porušenie bližšie neoznačených práv uznesením vyšetrovateľa sp. zn. ČVS: KUV-7/OVVK-2001 z 25. februára 2001 a uznesením vyšetrovateľa sp. zn. ČVS: KUV-7/OVVK-2001 zo 17. apríla 2001,

- porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru v T. v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: KUV-7/OVVK-2001, postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/13/2002 a jeho rozsudkom z 2. februára 2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To/6/2010,

- porušenie práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To/6/2010 a jeho rozsudkom z 18. januára 2011,

- porušenie práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a písm. c), čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, porušenie čl. 3 a čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo V/13/2011 a jeho uznesením z 25. januára 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Z. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. mája 2012 a 3. mája 2012 doručená sťažnosť M. Z., toho času vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), a 10. mája 2012, 15. mája 2012, 22. mája 2012, 23. mája 2012, 28. mája 2012, 3. septembra 2012 a 3. októbra 2012 doplnenia tejto sťažnosti, ktorou namieta

- porušenie bližšie neoznačených práv uznesením vyšetrovateľa sp. zn. ČVS: KUV-7/OVVK-2001 z 25. februára 2001 a uznesením vyšetrovateľa sp. zn. ČVS: KUV-7/OVVK-2001 zo 17. apríla 2001,

- porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru v T. (ďalej len „krajský úrad vyšetrovania“) v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: KUV-7/OVVK-2001, postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/13/2002 a jeho rozsudkom z 2. februára 2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To/6/2010,

- porušenie práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To/6/2010 a jeho rozsudkom z 18. januára 2011,

- porušenie práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a písm. c), čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, porušenie čl. 3 a čl. 6 ods. 2 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo V/13/2011 a jeho uznesením z 25. januára 2012.

Z obsahu podania z 26. apríla 2012 doručeného ústavnému súdu 2. mája 2012 vyplýva, že sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol tak, že „*prikazuje odporcovi aby prerušil ihneď výkon trestu navrhovateľa v tr. veci sp. zn. 1 T 13/02 príslušnej KS v Trnave z dôvodu excesu – zjavnej svojvôle OČTK...*“. Tohto rozhodnutia sa domáha „*po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (odvolanie proti rozsudku) a mimoriadneho opravného prostriedku (dovolanie) pre zjavné porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru – pre svojvôľu*“.

V uvedenom podaní sťažovateľ ďalej uvádza:

„... napriek tomu, že platí revízny princíp – bez obvinenia mojej osoby oprávneným orgánom – vyšetrovateľom mjr. M. (ktorému nikdy vec prokurátor neodňal podľa § 174 ods. 2 písm f.) TP – 2001) všeobecné súdy rozhodli o mojej vine a vykonávajú trest odňatia slobody

Súdy (KS Trnava, NS SR) rozhodovali na základe svojvôle – na podklade spisového materiálu ktorý nevytvoril oprávnený vyšetrovateľ mjr. M. ale neoprávnená osoba – priateľ rozporuplného (podozrivého) justičného čakatela JUDr. M. ktorý od obete prevzal 10.000.000 Sk. Obvinila ma cudzia osoba – J. K.– príloha 7.

Nakoľko pre súd bola svojvôľa zjavná (mjr. M. ktorý bol oprávnený ma neobvinil) a na základe tejto svojvôle už 6 rokov a 2 mesiace odpykávam trest domáham sa aby ústavný súd ukončil pozbavovanie mojej slobody na základe svojvôle vydaním predbežného opatrenia.“

V podaní z 2. mája 2012 doručenom ústavnému súdu 3. mája 2012 sťažovateľ uvádza, že sťažnosť podáva „*proti uzneseniu dovolacieho NS SR sp. zn... 1 Tdo V 13/2011 zo dňa 25. 01. 2012 a proti nezákonnosti (svojvôli) ktorá je základom celého tr. konania odo dňa 24. 02. 2011 pre porušenie práva Dohovoru... čl. 6 ods. 1 čl. 6 ods. 2 čl. 5 ods. 1 písm. a.) čl. 5 ods. 1 písm. c.) čl. 3 v trestnom konaní v ktorom som vykonal 5 rokov väzby a bol som uznaný vinným a bol mi uložený trest odňatia slobody 12,5 roka nezákonne zloženým senátom KS v Trnave hoci som nikdy nebol obvinený oprávneným vyšetrovateľom tr. veci mjr. Vojtechom M. po zmiznutí a mučení*“.

V podaní z 2. mája 2012 sťažovateľ namieta,

- že krajský súd rozhodol v nezákonnom zložení, čím bolo porušené jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom poukazuje na podaciu knihu krajského súdu, «z obsahu ktorej jednoznačne a nepochybné bolo zmenené pôvodné 12. poradie mojej tr. veci „P.“ na 13. Tento nesprávny úradný postup (prepis poradia) prospel nezákonnej zmene v zložení senátu – po prepise mu predsedal p. JUDr. S. Zásahom do poradia (funkcie predsedu) je spochybnená nezávislosť KS v Trnave ako takého a nezávislosť predsedu senátu p. JUDr. S.»;

- postupom krajského súdu v namietanom konaní došlo k porušeniu nestrannosti a porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, v tejto súvislosti poukazuje na „*nerespektovanie pravidiel o vylúčení sudcu (predsedu senátu JUDr. S.) ktorému... mnohonásobne opakovane namietol zaujatosť... pre nerešpektovanie nálezu ÚS 253/06 o porušovaní mojich práv obhajoby – pre podaciu knihu atď. ... na správanie predsedu senátu: odmietal skúmať rozpory policajtov ktorí priamo jemu klamali na HP..., toleroval že ma neobvinil oprávnený vyšetrovateľ a že vo veci konal – dôkazy zadovážil K... toleroval mučenie, zmiznutie...“*;

- postupom krajského súdu v namietanom konaní došlo k porušeniu nezávislosti súdu a porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom poukazuje na «*podaciu knihu KS v Trnave na rok 2002. Spôsob akým sa ustanovovala funkcia predsedu senátu... prepisy poradia a úmyselne vytvárané voľné riadky (na svojvoľné zmeny predsedu senátu) nezabezpečili mojej osobe, že o mojej veci rozhodne nezávislý súd „zriadený zákonom“*...

KS v Trnave nezabezpečil v mojej veci nezávislosť súdu od iných vonkajších vplyvov – nátlakových skupín. Pre moju vec neexistovala garancia nezávislosti a neexistovalo ani „zdanie nezávislosti“ ale opačné zdanie – zdanie závislosti na nátlak zvonku.»

Podstatnou časťou sťažovateľovej sťažnosti je tvrdenie, že bol obvinený neoprávneným vyšetrovateľom K., pričom podľa neho mal byť obvinený vyšetrovateľom mjr. V. M. V súvislosti s touto skutočnosťou sťažovateľ namieta

- porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože došlo k nezákonnému spôsobu zadováženia a používania dôkazov:

„Vo vzťahu k tomuto porušeniu poukazujem na dôkaz... uznesenie oprávneného vyšetrovateľa KÚV PZ T. p. mjr. M. o začatí tr. stíhania a neexistujúce uznesenie prokurátora KP T. § 174 ods. 2 písm f Tr. por. zák. č. 141/1961 Zb. r. 2001 o odňatí veci

vyšetrovateľovi mjr. M. a... moje svojvoľné zadržanie (od 24. 02. 2001 22:00 hod následne 17 hodín do 25. 02. 2001 15:00) na ktorom som bol násilím donútený k priznaniu – k mareniu zistenia pravdy – svojvôľu ktorú ani polícia – ani súdy nevedia dodnes ani vysvetliť – ani objasniť. (nedostatočným vyšetrením môjho mučenia... zároveň namietam porušenie čl. 3 Dohovoru) – ZMIZOL SOM a neexistujúce obvinenie mojej osoby oprávneným vyšetrovateľom mjr. M.

Počínajúc OS v Trnave rozhodovaním dňa 25. 02. 2001 o mojom vzatí do väzby končiac rozhodnutím dovolacieho NS SR revíznym princípom žiadny všeobecný súd nezistoval či som oprávnene obvinený (mjr. M.) a od 25. 02. 2001 do vydania napadnutého uzn. dovolacieho súdu sú podkladom – základom rozhodnutí súdov dôkazy ktoré súdu podložila neoprávnená osoba – policajt K. priateľ M. – podozrivého)

Neexistuje žiaden dôkaz proti mne zadovážený oprávneným orgánom – vyšetrovateľom mjr. V. M. hoci som sa domáhal... výpovede pred mjr. M. 24. 02. 2001 o 22:00 hod a... Najvyššiemu súdu som namietal neoprávnenosť vyšetrovateľa a domáhal som sa vylúčenia všetkých dôkazov ktoré zabezpečil K...“;

- porušenie princípu prezumpcie neviny podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru s tým, že «tak dovolací súd ako aj predtým odvolací NS SR a príslušný KS v Trnave vychádzajú z predstavy že som vinný – predstavy ktorú im podložila osoba – J. K. – osoba ktorá neoprávnene (od čísla listu 3 sp. mat. 1 T/13/02) konala a vyrábala dôkazy.

Moja vina je dokázaná nezákonným spôsobom – na nezákonných dôkazoch vytvorených neoprávneným „vyšetrovateľom“ J. K. ...

Toto je prvý a posledný zákonný dôkaz o mojej vine/nevine – podanie vysvetlenia KRP-267/KP-2001 z 24. 02. 2001 a namietam porušenie prezumpcie neviny ak súdy rozhodujú o mojej vine hoci vyšetrovací spis (dôkazy) nevytvoril oprávnený mjr. M.»;

- porušenie práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru nezákonnou väzbou a
- porušenie práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru pozbavením osobnej slobody „po odsúdení súdom“, ku ktorému okrem toho, že bol obvinený vyšetrovateľom K., došlo aj tým, že krajský súd rozhodoval v nezákonnom zložení a nebola zabezpečená nezávislosť súdu vzhľadom na skutočnosti uvedené v tomto podaní.

Sťažovateľ v podaní z 2. mája 2012 namieta tiež neprimeranú dĺžku konania. V súvislosti s touto námietkou uvádza:

„Počiatok tr. konania je deň 24. 02. 2001 22:00 hod (moje svojvoľné zadržanie v budove PZ T. 17 hodín následne) a koniec lehoty konania je 18. 01. 2011 – uzn. odvolacieho NS SR sp. zn. 4 To 6/2010 – konanie trvalo 9 rokov a cca 11 mesiacov

Namietam neprimeranosť tejto lehoty konania.“

V podaní z 2. mája 2012 sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví:

„Právo zaručené čl. 3 Dohovoru nedostatočným vyšetrením porušené BOLO

... Právo sťažovateľa zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru na spravodlivé konanie, na nezávislý súd, na nestranný súd – sudcu, na používanie zákonných dôkazov porušené BOLO (tiež neprimeranou dĺžkou konania)

Právo sťažovateľa zaručené čl. 6 ods. 2 Dohovoru na prezumpciu nevinu porušené BOLO

Právo sťažovateľa zaručené čl. 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru na zákonné uväznenie po odsúdení porušené BOLO

Právo sťažovateľa zaručené čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru nezákonnou väzbou 24. 2. 2001-24. 2. 2006 porušené BOLO

... Zrušuje sa uzn. NS SR 1 Tdo V 13/2011 z 25. 01. 2012

... ÚS SR prikazuje NS SR aby obnovil stav veci pred porušením práv nezákonným obvinením neoprávneným vyšetrovateľom dňa 25. 02. 2001

... ÚS SR zakazuje súdu pokračovať v ďalšom porušovaní práva čl. 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru ktoré trvá výkonom trestu sťažovateľa

... sudca JUDr. P. S. KS v Trnave sa vylučuje z tr. konania 1 T 13/02

... Sťažovateľovi súd priznáva primerané zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy za porušenie čl. 3 Dohovoru a neprimeranú dĺžku konania vo výške 150.000... Euro ktoré mu je Najvyšší súd SR povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

Podaním z 5. mája 2012 doručeným ústavnému súdu 10. mája 2012 sťažovateľ doplnil svoju sťažnosť s tým, že namieta porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

postupom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To/6/2010 a jeho rozsudkom z 18. januára 2011 a postupom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu v konaní, v ktorom dovolací súd zamietol jeho dovolanie proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 To/6/2010 z 18. januára 2011. V oboch prípadoch namieta porušenie „práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia... čl. 6 ods. 1 Dohovoru“ a taktiež namieta porušenie „čl. 13 Dohovoru zamietnutím odvolania“.

Podľa sťažovateľa rozhodnutie odvolacieho súdu a ani dovolacieho súdu neobsahuje odpovede na ním uplatnené otázky, resp. námietky. V tejto súvislosti v tomto podaní uvádza:

«... PREČO ODMIETOL KS v Trnave – i odvolací – i dovolací súd skúmať ROZPORY POLICAJTOV o mojom zadržaní, mučení a donucovaní k priznaniu...

... KDE SOM BOL V DOBE od 22:00 hod 24. 02. 2001 do 15:00 hod 25. 02. 2001 (17 hod) keď to dodnes nie je jasné...

- súdy nevedia kde som bol 17 hod po podaní vysvetlenia

- súdy museli revíznym princípom zistiť, že vec nevyšetroval oprávnený vyšetrovateľ mjr. M. a neexistuje oprávnenie v spise pre iného vyšetrovateľa

- po nezákonnej (svojoľnej) výmene vyšetrovateľa bol v takomto duchu (svojoľne) vymenený i predseda senátu...

- zamestnanec KS v Trnave – justičný čakateľ... má rozpory či prijal/neprijal – prevzal od zavraždeného 10 miliónov SK...

Moje odvolanie bolo zamietnuté jednou vetou, že „bolo preskúmané ako neopodstatnené“ NASTOLUJEM OTÁZKU ak odvolanie je zamietnuté takýmto všeobecným konštatovaním

... Ako mám uplatniť svoje práva obhajoby... AK odvolací súd neuviedol dostatočne jasne DÔVODY prečo odmietol moje odvolanie (námietky porušenia Dohovoru)?

... Ako mám vedieť (veriť) že odvolací súd revíznym princípom preveril celé konanie ak sa

- nevyjadruje k namietaným porušeniam čl. 3, 5, 6 Dohovoru?

- nevyjadruje sa k rozporom policajtov, k mučeniu, k zmiznutiu, zaujatosti rozporuplného svedka M.

- nevyjadruje sa k svojoľnej výmene vyšetrovateľa/sudcu...

... Aké úvahy súdu (hodnotenia) mám odvolaciemu konaniu v dovolacom konaní vytýkať? ...

Na záver odporujem tvrdeniu dovolacieho konania, že napadáam len odôvodnenie odvolacieho konania (a to je neprípustné)

Jasne a zreteľne na 1. strane dovolania uvádzam, že odvolací rozsudok napadáam vo výroku o vine i vo výroku o treste...

Napadnuté dovolacie i odvolacie rozhodnutie NS SR nezaručuje, že výkon spravodlivosti v mojej tr. veci nie je arbitráľny. Odvolací súd nepreskúmal revíznym princípom konanie ktoré predchádzalo rozsudku súdu 1. stupňa.»

Na základe týchto skutočností sťažovateľ v podaní z 5. mája 2012 dopľňa petit svojej sťažnosti takto:

„... čl. 6 ods. 1 neodôvodnením odvolacieho rozsudku NS SR zo dňa 18. 01. 2011 a zamietnutím dovolania proti tomuto rozsudku právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia porušené BOLO

čl. 13 Dohovoru právo na účinný opravný prostriedok neodôvodnením odvolacieho rozsudku NS SR zo dňa 18. 01. 2011 a zamietnutím dovolania proti tomuto rozsudku porušené BOLO.“

V podaní z 12. mája 2012 doručenom ústavnému súdu 15. mája 2012 sťažovateľ poukazuje na „závažné rozhodujúce dôkazy preukazujúce exces – svojoľľu OČTK v mojej tr. veci od obvinenia mojej osoby“.

Sťažovateľ v tomto podaní uvádza, že v jeho trestnej veci bolo sfalšované uznesenie o vznesení obvinenia, a taktiež uvádza skutočnosti, ktoré nasvedčujú tomu, že v trestnom spise chýbajú určité podania, prípadne rozhodnutia. V tejto súvislosti v sťažnosti uvádza:

„... ako prílohu 18. Vám zasielam sfalšované uznesenie o mojom obvinení uznesenie ktoré je základom tr. spisu súdu sp. zn. 1 T 13/02 pod č. l. 9-12

... poukazujem na prílohu 6 sťažnosti – obvinenie zo dňa 25. 02. 2001 ktoré by malo byť identické s obvinením príloha 18. ale nie je.

Obvinenie – príloha 18 založené v súdnom spise je sfalšované – (alebo obvinenie príloha 6)

... poukazujem na prílohu 18 (sfalšované obvinenie) na č. l. 9 na ktorom je dátum vystavenia 25. 02. 2001... č. l. 12 na ktorom je dátum o 2 mesiace neskorší 04/2001

... poukazujem na č. l. 9 (koniec textu) a na č. l. 10 – úvodný text ktorý ZJAVNÉ EVIDENTNE nepatrí k č. l. 9

... poukazujem na č. l. 10 a násl. – na obsah ktorý nemá základ v dovtedajších zisteniach (výbuchy)...

... Taktiež pre potreby falšovania nesedí chronológia konania s chronológiou číslovania súdneho spisu ROZPOR č. l. 7 spisu je datované 17. 04. 2001 a následne č. l. 9 spisu je datované 25. 02. 2001

Nezákonné rozhodnutie o mojom obvinení dňa 25. 02. 2001 nielen nevydal oprávnený vyšetrovateľ mjr. M. ale i obvinenie z 25. 02. 2001 v súdnom spise je evidentne sfalšované (príloha 18) a na tomto základe vykonávam trest odňatia slobody.

... Druhá novoobjavená skutočnosť je skutočnosť že v súdnom spise nielen je sfalšované obvinenie ale chýba v sp. mat. 1 T 13/02 (pri preštudovaní spisu pri ukončovaní vyšetrovania NECHÝBALO!) 06. 04. 2002 - § 30 námietka zaujatosti v prípravnom konaní vznesená... J. K. pre jeho PRIATELSTVO k M... a chýba následné uznesenie o nevyklúčení... sťažnosť... uznesenie o zamietnutí sťažnosti.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľ v podaní z 12. mája 2012 upresňuje petit svojej sťažnosti takto:

„... zrušuje sa nezákonné rozhodnutie (č. l. 9 až č. l. 12 sp. mat. 1 T 13/02 KS v Trnave)

začatie tr. stíhania a obvinenie M. Z. pre tr. čin vraždy § 219 TZ zo dňa 25. 2. 2001 ČVS KÚV 7/OVVK –2001 a (č. l. 7, 8)

zrušuje sa začatie tr. stíhania M. Z. pre tr. čin § 185 ods. 2 písm. b) TZ, § 257 ods. 1 TZ zo dňa 17. 04. 2001 ČVS – KÚV 7/OVVK-2001 z dôvodu, že rozhodnutia sú svojvoľné vydané neoprávneným orgánom a majú nezákonný základ – sfalšované obvinenie M. Z. dňa 25. 02. 2001

... Priznáva sa zadosťučinenie podľa čl. 5 ods. 5 dohovoru...

... Podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru... priznáva ústavný súd SR sťažovateľovi primerané odškodnenie vo výške dva milióny stodevädessiat tisíc euro za 1825 dní výkonu väzby sťažovateľa plus 1200 euro za každý začatý deň pozbavenia osobnej slobody sťažovateľa odo dňa 28. 02. 2011 do prepustenia sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody v tr. veci 1 T 13/02 z dôvodu že väzba a trest sťažovateľa sú založené na sfalšovanom obvinení (č. l. 9 až 12 sp. mat 1 T 13/02 KS TT) sťažovateľa zo dňa 25. 02. 2001 KR PZ T. ČVS: KÚV-7/OVVK-2001.

Priznané odškodnenie je povinný Najvyšší súd SR vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Návrh na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v tomto podaní bližšie odôvodňuje tak, že na základe sfalšovaného obvinenia

„vydal Najvyšší súd SR dlhý rad (desiatky) rozhodnutí konečných...

Nikdy v konaní NS SR nepoukázal na evidentne sfalšované obvinenie... a na tomto falšovaní založil všetky svoje rozhodnutia o pozbavení mojej osobnej slobody a tieto rozhodnutia zapríčinili:

1. rozpad mojej 1. rodiny pre väzbu rozvedenej... odlúčenie 5 rokov od mojej dcéry G. Z. a narušenie citového vzťahu...

2. 5 ročné utrpenie počas väzby – morálne utrpenie a stavy kedy som chcel skoncovať zo životom...

3. sťaženie spoločenského uplatnenia po prepustení z 5 ročnej väzby po čom ma nikto nechcel zamestnať a nikto nechcel so mnou podnikáť...

4. odo dňa 28. 02. 2011 ďalšie utrpenie kedy som pre nástup trestu musel opustiť svoju milovanú rodinu – družku a malé deti S. O. (2 roky) a M. O. (1 rok)... a trpím pre obavu z rozpadu aj tejto mojej rodiny...

5. 11 rokov ! – ¼ svojho života prežívam na základe sfalšovaného obvinenia útrapy – mám zničený život – zničené ďalšie spoločenské uplatnenie – bol som vydedený notársky... internet je plný článkov o tom, že som vrah...“.

V podaní z 15. mája 2012 doručenom ústavnému súdu 22. mája 2012 sťažovateľ poukazuje na § 174 ods. 2 písm. f) Trestného poriadku [zákon č. 141/1961 Zb. o trestnom

konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov], na základe ktorého argumentuje, že pri výmene vyšetrovateľa je potrebné vydať uznesenie. K tomuto podaniu prikladá upovedomenie Krajskej prokuratúry v T. č. k. 2 Kv 12/01-1697 z 23. apríla 2012 a prípis Krajského riaditeľstva Policajného zboru v T. č. p.: KRPZ-TT-KP-392/2012 z 11. mája 2012 označený ako „Žiadosť o poskytnutie kópie uznesenia – odpoveď“.

V tomto podaní ďalej uvádza:

„Evidentne moja tr. vec – spis 1 T 13/02 je od č. l. 3 (č. l. 1 a 2 vytvoril oprávnený mjr. M.) ZJAVNÁ SVOJVÔĽA A NA TOMTO ZÁKLADE SÚ ZALOŽENÉ DESIATKY KONEČNÝCH ROZHODNUTÍ NS SR o mojej väzbe o mojom treste a mojej vine urobených bez revízie.“

V podaní z 20. mája 2012 doručenom ústavnému súdu 23. mája 2012 prikladá ako prílohu list jeho družky M. O. zo 16. mája 2012 a tiež listinu o vydedení, ktorými preukazuje ujmu, ktorú utrpel v dôsledku trestného stíhania a odsúdenia. Týmito dôkazmi preukazuje svoje tvrdenia, ktorými odôvodňuje svoj návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

V podaní z 19. mája 2012 doručenom ústavnému súdu 23. mája 2012 poukazuje na to, že «Napadnuté rozhodnutie dovolacieho súdu nevydal „zákonom zriadený senát súd“ – nevydal predseda senátu JUDr. H. S. Namietam navyše: Porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru

... nerešpektovanie pravidiel (rozvrh práce NSSR r. 2011, 2012) pridelovania vecí dovolania zákonnému predsedovi senátu NS SR p. JUDr. S.

... odňatie zákonnému predsedovi senátu – p. JUDr. S.

... porušenie záruky nezávislosti – „zdania nezávislosti“

... porušenie záruk nestrannosti konania a rozhodovania súdu

... porušenie spravodlivosti komplet celého tr. konania ako celku od 24. 2. 2001 o 22:00 hod... do vydania napadnutého dovolacieho rozhodnutia NS SR zo dňa 25. 01. 2012».

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v namietanom konaní a jeho rozhodnutím z 25. januára 2012 sťažovateľ ďalej poukazuje na to, že

„... rozvrh práce NS SR na rok 2011 a 2012 ktorý určuje že veci 1 Tdo V predsedá predsedu senátu p. JUDr. S.

... v prílohe Vám zasielam potvrdenie elektr. podateľne NS SR o pridelenie mojej veci dovolania senátu 1 Tdo – V 13/2011...

... na prílohu č. 11. – napadnuté rozhodnutie dovolacieho NSSR vydané predsedom senátu p. JUDr. H.

... JUDr. S. konal vo veci dovolania (viď príloha 24.)“.

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Právo M. Z. zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru na zákonom zriadený súd, na nezávislý a nestranný súd, právo nebyť odňatý zákonnému predsedovi senátu, právo na spravodlivé prejednanie veci nerešpektovaním rozvrhu práce NSSR na rok 2011-2012 v dovolacom tr. konaní odňatím veci predsedovi senátu JUDr. S. – vec 1 Tdo V 13/2011 porušené BOLO.

Spravodlivé zadostučinenie 150.000 € špecifikované v sťažnosti z 02. 05. 2011 sa sťažovateľovi priznáva aj z dôvodu nespravodlivosti tr. konania ako celku od 23. 02. 2001 do 25. 1. 2012.“

V podaní z 25. mája 2012 doručenom ústavnému súdu 28. mája 2012 sťažovateľ zaslal kópiu časti rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2011.

V podaní z 27. augusta 2012 doručenom ústavnému súdu 3. septembra 2012 sťažovateľ opäť poukazuje na uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré považuje za sfaľované. V tomto podaní tiež uvádza:

„Na záver uvádzam, že KS v Trnave... odmieta správnym úradným postupom v zmysle § 55 ods. 3 TP rozhodnúť i o mojej sťažnosti na priesťahy vo veci obnovy zo dňa 15. 5. 2012

Moja sťažnosť nebola do 15 dní vybavená KS v Trnave ani nebola postúpená Najvyššiemu súdu SR

JUDr. Š. sťažnosť zaslala do P.

Taktiež opakovaná sťažnosť z 19. 07. 2012 v zmysle § 55 TP nie je vybavená v zmysle § 55 ods. 3 TP.“

V podaní z 26. septembra 2012 doručenom ústavnému súdu 3. októbra 2012 sťažovateľ opakovane poukazuje na uznesenie o vznesení obvinenia, resp. na uznesenie o začatí trestného stíhania, ktoré sú podľa jeho tvrdenia falzifikáty. Petit svojej sťažnosti upravuje takto:

„Ústavný súd zrušuje č. l. 9 až 12 sp. mat. KS v Trnave sp. zn. 1 T 13/02 – uznesenie ČVS: KÚV-7/OVVK-2001 zo dňa 25. 2. 2001 – obvinenie M. Z. zo spáchania tr. činov § 219, § 185 TZ... a

č. l. 7 až 8 sp. mat. KS v Trnave sp. zn. 1 T 13/02 – uznesenie o začatí tr. stíhania § 185 TZ, § 257 Tz ČVS: KÚV-7/OVVK-2001 zo dňa 17. 04. 2001...“

II.

V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd požiadal prípisom zo 4. júna 2012 o vyjadrenie predsedu najvyššieho súdu, ktorý na túto žiadosť reagoval prípisom z 19. júna 2012, v ktorom vzniesol námietku predpojatosti proti sudcom IV. senátu ústavného súdu – Ľudmile Gajdošíkovej, Ladislavovi Oroszovi a Jánovi Lubymu. O námietke predpojatosti rozhodol v súlade s platným rozvrhom práce ústavného súdu I. senát ústavného súdu uznesením sp. zn. I. ÚS 403/2012 z 22. augusta 2012 tak, že sudcov IV. senátu ústavného súdu – Ľudmilu Gajdošíkovú, Ladislava Orosza a Jána Lubyho z výkonu sudcovskej funkcie vo veci sťažovateľa nevytlúčil. Spis bol vrátený sudkyňi spravodajkyňi 13. septembra 2012. Z uvedeného dôvodu ústavný súd od vznesenia námietky predpojatosti predsedom najvyššieho súdu do 13. septembra 2012 vo veci nemohol konať.

Predseda najvyššieho súdu sa prípisom č. k. KP 4/2010-34 z 19. júna 2012 doručeným ústavnému súdu 25. júna 2012 k sťažnosti sťažovateľa vyjadril, pričom okrem iného uviedol:

„Podania obvineného M. Z. (z 2., 3., 10., 22. a 23. mája 2012) považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky... za vecne neopodstatnené, a preto navrhujeme, aby ich Ústavný súd Slovenskej republiky neprijal na ďalšie konanie.

Napadnuté uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. januára 2012, sp. zn. 1 Tdo V 13/2011, nie je svojvoľné ani arbitrárne. Neporušuje čl. 3, čl. 5, čl. 6, čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. ...

Krajský súd v Trnave predložil 17. júna 2011 najvyššiemu súdu dovolania, ktoré podali obvinení P. (4. apríla 2011) a Z. (3. júna 2011) prostredníctvom obhajcov proti rozsudku najvyššieho súdu z 18. januára 2011, sp. zn. 4 To 6/2010.

Podľa Rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2011... boli dovolania proti rozhodnutiam senátov najvyššieho súdu rozhodujúcich o riadnom opravnom prostriedku podľa Tr. por. účinného do 1. januára 2006 vedené v registri TdoV.

Na konanie a rozhodovanie vo veciach vedených v tomto registri bol podľa rozvrhu práce určený senát Tdo V, kde boli dvaja predsedovia senátu:

I. JUDr. H. S.

II. JUDr. Š. H.

Podľa čl. II bod 8 rozvrhu práce s poukazom na § 16 ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z... činnosť senátu Tdo V riadil a organizoval JUDr. H. S. ako prvý predseda senátu.

Za daného právneho stavu a v situácii, kedy obvinený viackrát dopĺňal podané dovolanie jednak prostredníctvom obhajcu a jednak vlastnými písomnými podaniami, ho prvý predseda senátu vyzval na odstránenie procesných nedostatkov. Ďalej sa vecou zaoberal druhý predseda senátu, ktorý opatrením z 18. januára 2012 určil termín neverejného zasadnutia a určil zloženie päťčlenného senátu s prihliadnutím na § 31 ods. 3 Tr. por. V tomto zložení senát najvyššieho súdu na neverejnom zasadnutí konanom 25. januára 2012 podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolania obvinených J. P. a M. Z. odmietol.

...

Po preskúmaní obsahu podaní doručených Ústavnému súdu Slovenskej republiky konštatujeme, že skutočnosti v nich uvádzané obvinený namietal už v dovolacom konaní.

Máme za to, že dovolací súd sa náležite vysporiadal s jeho tvrdeniami a námietkami. Osobitnú pozornosť venoval aj namietanému porušeniu práva na zákonného sudcu v konaní na súde prvého stupňa. ...

V súvislosti s ďalšími námietkami obvineného najvyšší súd poukazuje na príslušné časti odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu z 25. januára 2011, sp. zn. I Tdo V 13/2011.“

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa a jej doplnení a s prihliadnutím na znenie petitu sťažnosti ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ namieta:

- porušenie bližšie neoznačených práv uznesením vyšetrovateľa sp. zn. ČVS: KUV-7/OVVK-2001 z 25. februára 2001 a uznesením vyšetrovateľa sp. zn. ČVS: KUV-7/OVVK-2001 zo 17. apríla 2001,

- porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského úradu vyšetrovania v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: KUV-7/OVVK-2001, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/13/2002 a jeho rozsudkom z 2. februára 2010 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To/6/2010,

- porušenie práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To/6/2010 a jeho rozsudkom z 18. januára 2011,

- porušenie práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a písm. c), čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, porušenie čl. 3 a čl. 6 ods. 2 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo V/13/2011 a jeho uznesením z 25. januára 2012.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. K namietanému porušeniu bližšie neoznačených práv uznesením vyšetrovateľa sp. zn. ČVS: KUV-7/OVVK-2001 z 25. februára 2001 a uznesením vyšetrovateľa sp. zn. ČVS: KUV-7/OVVK-2001 zo 17. apríla 2001

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu

jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd v súvislosti s námietkou sťažovateľa v tejto časti sťažnosti považoval za potrebné pripomenúť, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04).

Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

Podľa § 141 ods. 1 Trestného poriadku (zákon č. 141/1961 Zb.) opravným prostriedkom proti uzneseniu je sťažnosť.

Podľa § 141 ods. 2 Trestného poriadku (zákon č. 141/1961 Zb.) sťažnosťou možno napadnúť každé uznesenie vyšetrovateľa a policajného orgánu okrem uznesenia o začatí trestného stíhania (§ 160). Uznesenie súdu a prokurátora možno sťažnosťou napadnúť len v tých prípadoch, kde to zákon výslovne pripúšťa a ak rozhoduje vo veci v prvom stupni.

Podľa § 146 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku (zákon č. 141/1961 Zb.) ak lehota na podanie sťažnosti už všetkým oprávneným osobám uplynula a sťažnosti sa nevyhovelo

podľa odseku 1, predloží vec na rozhodnutie vyšetrovateľ alebo policajný orgán prokurátorovi, ktorý vykonáva nad vyšetrovaním dozor, a ak ide o sťažnosť proti uzneseniu, ku ktorému tento prokurátor dal súhlas alebo pokyn, jeho prostredníctvom nadriadenému prokurátorovi.

Z citovaných ustanovení Trestného poriadku (zákon č. 141/1961 Zb.) vyplýva, že sťažovateľ mal možnosť podať proti predmetným uzneseniam vyšetrovateľa z 25. februára 2001 a 17. apríla 2001 sťažnosť, o ktorej mal rozhodnúť prokurátor. Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

2. K namietanému porušeniu práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského úradu vyšetrovania v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: KUV-7/OVVK-2001, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/13/2002 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To/6/2010

Sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť

- v prípravnom trestnom konaní od 24. februára 2001, t. j. od jeho zadržania do právoplatnosti uznesenia krajského úradu vyšetrovania sp. zn. ČVS: KUV-7/OVVK-2001 zo 17. apríla 2001, do právoplatnosti uvedeného uznesenia, t. j. do 27. apríla 2011 (podľa zistenia na krajskom súde),

- v trestnom konaní súdnom postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 13/2002 do skončenia odvolacieho konania na najvyššom súde vedenom pod sp. zn. 4 To/6/2010 doručením namietaného rozsudku najvyššieho súdu z 18. januára 2011 sťažovateľovi; podľa zistenia ústavného súdu to bolo 12. marca 2011.

Podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty (III. ÚS 61/98), pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu

(I. ÚS 10/98, I. ÚS 44/99, IV. ÚS 68/02), alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 86/08).

Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj ustálený právny názor (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04), podľa ktorého sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť ústavnému súdu došla, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd ju zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou sa sťažovatelia domáhajú ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do ústavou chránenej sféry sťažovateľov. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo. Preto, ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k prietahom v namietanom konaní nemôže dochádzať, predovšetkým z dôvodu, že vo veci bolo právoplatne rozhodnuté, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Sťažovateľ namieta, že k prerokovaniu jeho záležitosti nedošlo v primeranej lehote, a to postupom orgánov činných v trestnom konaní od jeho zadržania, t. j. od 24. februára 2001, do 18. januára 2011, t. j. do vyhlásenia rozsudku najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu v predmetnom trestnom konaní. Jeho sťažnosť však bola ústavnému súdu doručená až 2. mája 2012, zjavne po právoplatnom skončení predmetného trestného konania, t. j. v čase, keď už postupom príslušných orgánov prípravného trestného konania a namietaných

všeobecných súdov (krajského súdu a najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu) zjavne nemohlo dochádzať k porušovaniu ním označeného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

3. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/13/2002 a jeho rozsudkom z 2. februára 2010

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne a právomoc ústavného súdu len subsidiárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“).

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri posudzovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ namieta porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/13/2002 a jeho rozsudkom z 2. februára 2010, ku ktorému malo dôjsť tým, že krajský súd rozhodol v nezákonnom zložení senátu, keďže bolo zmenené poradie podania obžaloby v podacej knihe krajského súdu z roku 2002 z čísla

12 na číslo 13. Z odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 13/2011 z 25. januára 2012 vyplýva, že sťažovateľ túto námietku uplatnil už v dovolaní, ktoré podal proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4 To/6/2010 z 18. januára 2011, pričom najvyšší súd sa v dovolacom konaní s uvedenou námietkou zaoberal a svoje rozhodnutie odôvodnil v namietanom uznesení z 25. januára 2012.

Ústavný súd na základe týchto skutočností dospel k záveru, že nemá právomoc preskúmať sťažnosť v tejto časti, preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

4. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru postupom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To/6/2010 a jeho rozsudkom z 18. januára 2011

Sťažovateľ namieta porušenie práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru postupom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To/6/2010 a jeho rozsudkom z 18. januára 2011 z dôvodu nedostatočného odôvodnenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu, ktorým zamietol odvolanie.

Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 13/2011 z 25. januára 2012 vyplýva, že sťažovateľ túto námietku uplatnil už v dovolaní, pričom najvyšší súd sa v dovolacom konaní s uvedenou námietkou zaoberal a svoje rozhodnutie odôvodnil v namietanom uznesení z 25. januára 2012.

Uplatniac už uvedený princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy a s poukazom aj na § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, ústavný súd na základe týchto skutočností dospel k záveru, že nemá právomoc preskúmať sťažnosť v tejto časti, preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci.

5. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a písm. c), čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a k porušeniu čl. 3 a čl. 6 ods. 2 dohovoru postupom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo V/13/2011 a jeho uznesením z 25. januára 2012

Sťažovateľ namieta porušenie označených práv podľa dohovoru a označených článkov dohovoru, ku ktorým malo dôjsť v namietanom konaní najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu a jeho uznesením z 25. januára 2012. K týmto porušeniam malo dôjsť predovšetkým tým, že najvyšší súd ako dovolací súd nenapravil svojvôľu orgánov činných v trestnom konaní tým, že v prípravnom konaní viedol vyšetrowanie vyšetrowateľ K., pričom toto vyšetrowanie mal viesť vyšetrowateľ M. Toto pochybenie viedlo k tomu, že zadováženie dôkazov bolo nezákonné, bol porušený princíp prezumpcie neviny a väzba a pozbavenie osobnej slobody sťažovateľa boli nezákonné. K porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo podľa sťažovateľa aj tým, že najvyšší súd ako dovolací súd nedostatočne odôvodnil svoje uznesenie, a tiež tým, že vo veci rozhodol senát v nezákennom zložení, pretože namietané uznesenie podpísal predseda senátu JUDr. H., pričom ho mal podpísať predseda senátu JUDr. S. K porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru došlo tým, že najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných

súdob, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Najvyšší súd ako dovolací súd v odôvodnení namietaného uznesenia z 25. januára 2012 poukázal na obsah dovolania sťažovateľa, pričom uviedol:

„Dovolanie obvineného Z. z 3. júna 2011 bolo viackrát dopĺňané, jednak prostredníctvom obhajcu (25. júla 2011), jednak vlastnými písomnými podaniami obvineného. Po výzve najvyššieho súdu na odstránenie procesných nedostatkov skôr podaných vlastných doplnení dovolania, obvinený prostredníctvom svojho obhajcu 22. novembra 2011 predložil kvalifikované doplnenie dovolania, ktoré je z hľadiska dovolacích dôvodov a ich argumentácie po obsahovej stránke totožné s dovolaním z 3. júna 2011 a jeho doplnením z 25. júla 2011. V dovolaní uviedol dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. e/, písm. g/, písm. i/ Tr. por.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por. obvinený Z. uviedol, že v predmetnej trestnej veci bolo zmenené poradie podania obžaloby v podacej knihe z roku 2002 z čísla 12 na číslo 13, v dôsledku čoho bola jeho trestná vec pridelená senátu, ktorého predsedom bol JUDr. S. Týmto prepisom došlo podľa Z. k zmene v zložení senátu, čím bolo porušené jeho právo na zákonného sudcu, ako aj právo na spravodlivé prejednanie veci. Aj táto zmena u neho vyvolala pochybnosti o nestrannosti a nezávislosti súdu. V tejto súvislosti poukázal aj na dva nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 13/06, III. ÚS 256/03.

V spojitosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. obvinený Z. namietal porušenie zásady rovnosti zbraní. Kým návrhom na doplnenie dokazovania

zo strany prokuratúry malo byť vyhovené v plnom rozsahu, jeho návrhy súd údajne neakceptoval. Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu videl aj v tom, že súd mal rozhodnúť na základe dôkazov, ktoré neboli vykonané kontradiktórnym spôsobom. Podľa obvineného súd na hlavnom pojednávaní prečítal výpovede svedkov bez jeho súhlasu, pričom výpovede niektorých z nich boli vykonané pred iným senátom krajského súdu (napr. svedka V. S., K. K., J. K. a ďalších). Uvedeným postupom bol podľa Z. naplnený aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

V rámci odôvodnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. odkázal na námietky uvedené k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por., ktoré podľa neho preukazujú, že JUDr. S. mal byť vylúčený z úkonov trestného konania.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. konštatoval, že priznanie sa ku skutkom v bode 1/ a 6/ je poľahčujúcou okolnosťou, na ktorú mal súd prihliadať. Vzhľadom na to, že dokazovanie podľa obvineného nebolo vykonané v potrebnom rozsahu, vec nebola správne právne posúdená. Namietal, že súd neaplikoval ustanovenie § 33 Tr. zák., hoci v jeho prípade boli naplnené štyri poľahčujúce okolnosti. K ostatným skutkom uviedol, že v priebehu celého dokazovania nevyšli najavo žiadne relevantné dôkazy, ktoré by jeho vinu nejakým spôsobom preukázali. Zdôraznil, že je nevinný a že v zmysle zásady *in dubio pro reo* mal byť pre tieto skutky oslobodený spod obžaloby. V rámci tohto dovolacieho dôvodu namietal aj výšku trestu. Uložený trest považoval za neprimerane prísny, nezohľadňujúci neprimeranú dĺžku konania, ani poľahčujúce okolnosti. Súd mal v danom prípade aplikovať ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu.

V rámci doplnenia dovolania z 25. júla 2011 namietal porušenie článku 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd zo strany odvolacieho súdu, ktorý sa údajne nezaoberal jeho tvrdeniami v podanom odvolaní. Rozhodnutie odvolacieho súdu považoval z dôvodu nedostatočného odôvodnenia za nepreskúmateľné, porušujúce právo na obhajobu a právo na spravodlivý proces.

Z týchto dôvodov obvinený Z. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom porušenie zákona podľa § 371 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. e/, písm. g/, písm. i/ Tr. por. a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok Krajského súdu v Trnave z 2. februára 2010, sp. zn. 1 T 13/2002 v spojitosti

s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. januára 2011, sp. zn. 4 To 6/2010. Podľa § 388 ods. 1, ods. 2 Tr. por. navrhol, aby dovolací súd prikázal vec inému senátu Krajského súdu v Trnave, prípadne inému súdu toho istého druhu a stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Zároveň v zmysle § 380 Tr. por. žiadal o prepustenie z výkonu trestu (z väzby), nakoľko už maximálna zákonom stanovená lehota pre trvanie väzby bola vykonaná.“

Najvyšší súd ako dovolací súd sa následne v odôvodnení namietaného uznesenia vysporiadal s jednotlivými dovolacími dôvodmi podľa obsahu dovolania sťažovateľa, pričom uviedol:

«Obvinený Z. v dovolaní vidí naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, v tom že senát predsedu JUDr. P. S. bol nezákonne zložený. Jednak z dôvodu neprehľadného pridelenia trestnej veci podľa prepísaného poradia podacej knihy (obžaloba zapísaná ako 12. v poradí bola prepísaná na obžalobu zapísanú ako č. 13), ako aj zo zaujatosti predsedu senátu, poukazujúc v tejto súvislosti na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 256/03 a sp. zn. I. ÚS 13/06, ktoré dokazujú porušenie jeho práva na obhajobu. Na tento dovolací dôvod upozorňuje dodatočne aj obvinený J. P. a v tejto spojitosti odkazuje na argumentáciu obvineného M. Z.

Dovolací súd k tomuto dovolaciemu dôvodu dodáva, že pod „nezákonne zloženým súdom“ sa rozumie súd, ktorý je obsadený v rozpore s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. V danej veci tomu tak nebolo, lebo na súdoch oboch stupňov konali senáty zložené v súlade s príslušným rozvrhom práce súdu, resp. postupovali podľa zákona. Abstraktný a ničím nepodložený charakter má tvrdenie o spáchaní trestného činu zasahovania do nezávislosti súdu, ktoré sa opiera o údajne neoprávnenú dodatočnú zmenu predsedu senátu, a to tým spôsobom, že prepísaním bolo zmenené poradie predsedu senátu Krajského súdu v Trnave v podacej knihe z čísla 12 na číslo 13. Údajné manipulovanie so zložením senátu pri podaní obžaloby má odôvodňovať aj podanie námietok proti celému senátu. Avšak po preskúmaní podacej knihy obžalôb z roku 2002, Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že uvedený zápis je v chronologickom poradí podľa dátumu podania obžaloby. Znamená to, že po obžalobe s poradovým číslom

12 zo 6. júna 2002, nasleduje obžaloba s poradovým číslom 13 zo 7. júna 2002 (pridelené nepárne čísla senátu JUDr. P. S.). Prepísanie poradového čísla 12 na číslo 13 je len zrejmom chybou v písaní pracovníčky podateľne, čo logicky odôvodňuje chronologické poradie za sebou idúcich čísel. Takéto pochybenie je vo všeobecnosti neželané, ale zároveň je príslušným postupom odstrániteľné. Navyše v tomto prípade neexistuje konkrétnymi skutočnosťami zistený dôvod na podozrenie, či iný prípadný motív zasahovania do zloženia senátu v trestnej veci obvineného P. a spol.

Z tých istých dôvodov, aké obvinený Z. uvádza k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 podáva dovolanie aj podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. v znení účinnom do 31. augusta 2011, v zmysle ktorého vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Podľa § 30 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005, z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca, prísediaci, vyšší súdny úradník, prokurátor, vyšetrovateľ, policajný orgán a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosti o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon dotýka, k ich obhajcom, zákonným zástupcom a splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v trestnom konaní.

Uvedené ustanovenie Trestného poriadku v záujme zabezpečenia dôvery verejnosti v neustrannosť postupu orgánov činných v trestnom konaní vylučuje z vykonávania úkonov trestného konania ten orgán, u ktorého mohli vzniknúť pochybnosti o jeho nezáujatosti. Tieto dôvody spočívajú v okolnostiach, ktoré charakterizujú pomer úradnej osoby k prejednávanej veci alebo osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka, prípadne k ich zástupcom, splnomocnencom a obhajcom.

Pomerom k prejednávanej veci treba pritom rozumieť určitú zainteresovanosť orgánu trestného konania na skutkoch, pre ktoré sa vedie trestné stíhanie. Pomerom orgánu trestného konania k osobám uvedeným v § 30 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 sa rozumie vzťah tohto orgánu k niektorej z uvedených osôb, ktorý môže vo verejnosti vyvolať pochybnosti o jeho nezáujatosti práve pre tento vzťah, ktorý prípadne existuje aj mimo rámec konania. Uplatnenie tohto inštitútu teda prichádza do úvahy len vtedy, ak je existencia takéhoto vzťahu, resp. pomeru preukázaná.

V konkrétnom prípade sa však nič také nezistilo a takéto skutočnosti nemožno odvodzovať len z toho, že obvinený podával proti sudcom konajúceho senátu, ako aj proti všetkým sudcom Krajského súdu v Trnave, neustále opakované námietky zaujatosti (ako napr. námietka obvineného M. Z. zo 16. februára 2004, 21. decembra 2004, 8. apríla 2005, 19. septembra 2006, 24. apríla 2009 a iné). K otázke vylúčenia sudcov z vykonávania úkonov trestného konania v tejto veci na základe všeobecných tvrdení obvineného o ich zaujatosti, je treba uviesť, že príslušné senáty sa niekoľkokrát zaoberali námietkami zaujatosti zo strany obvineného Z., ale aj iných obvinených. Rozhodnutia v tomto smere sú právoplatné a je nevyhnutné ich rešpektovať. Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani skutočnosť, že obvinený sa s týmito rozhodnutiami a argumentáciou uvedenou v ich odôvodnení nestotožňuje.

Rozdielnosť právnych názorov orgánov činných v trestnom konaní a súdu na prejednávanú vec na jednej strane a procesných strán na druhej strane, pokiaľ ide o právne otázky, ktoré sa majú vo veci riešiť, nemôže byť bez konkretizovaní a relevantných skutočností z hľadiska § 30 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 podkladom na vznesenie námietky zaujatosti konkrétneho sudcu alebo sudcov, lebo neodôvodňujú ich zaujatosť zo zákonom predpokladaných dôvodov, t.j. pre pomer k prejednáwanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka (a ich obhajcom, zákonným zástupcom a splnomocnencom) alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní (porovnaj rozh. č. 34/2008, Zbierka stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, zošit 4/2008).

Pod dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 nie je možné zaradiť také námietky, ktoré sa týkajú údajného zaujatého prístupu sudcov k prejednáwanej veci a ktoré majú len abstraktný resp. všeobecný charakter. Rozhodnutie napadnuté dovolaním obvineného M. Z. nebolo postihnuté tým, že by vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, a preto ním uvádzaný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 nie je daný.

Z dovolania obvineného Z. vyplýva i osobitný dovolací dôvod spočívajúci v tom, že mu bolo upreté právo na obhajobu, pokiaľ ide o hodnotenia a odmietnutia vykonania

navrhnutých dôkazov, čím boli porušené zásady rovnosti zbraní a zistenia náležitého skutkového stavu. ...

Vychádzajúc z toho, právo na obhajobu zahŕňa viacero komponentov a dovolací dôvod v tomto zmysle bude spravidla naplnený pri nerešpektovaní ustanovení Trestného poriadku o povinnej obhajobe, pri vykonávaní procesných úkonov smerujúcich k rozhodnutiu vo veci bez prítomnosti obhajcu a pod., čo sa v posudzovanom prípade nezistilo. Naopak, obvinený využíval v celom rozsahu možnosť aktívnej osobnej obhajoby i obhajoby prostredníctvom obhajcu. Z obsahu zväzkov spisového materiálu vyplýva, že obvinený mal možnosť od začiatku konania sa vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kládli za vinu, k dôkazom o nich, robiť návrhy, podávať žiadosti a opravné prostriedky, zúčastňovať sa na procesných úkonoch osobne i prostredníctvom obhajcu, vypočúvať svedkov, ktorých sám alebo prostredníctvom obhajcu navrhol a klásť im otázky.

Neobstojí ani tvrdenie obvineného, že jeho právo na obhajobu bolo zásadným spôsobom porušené práve tým, že súdy nezabezpečili do spisu aj dôkazy svedčiace v prospech obvineného. Povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu je zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú. Nemožno však úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo. Právo na obhajobu obvinených nemôže byť porušené ani tým, že súd, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, hodnotí dôkazy ináč, než je predstava obvineného alebo inej strany v konaní.

V súvislosti s porušením práva na obhajobu obvinený Z. odkazuje aj na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky uvedené pod sp. zn. III. ÚS 256/03 a I. ÚS 13/06, ktoré podľa jeho názoru dokazujú, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 naplnený bol. Zároveň žiada, aby v zmysle ustanovenia § 362b ods. 1, ods. 2 Tr. por. boli zrušené rozsudky súdov oboch stupňov a vec vrátená do štádia trestného konania, ktoré bezprostredne predchádzalo vydaniu citovaných rozhodnutí.

Podľa § 362b ods. 1 Tr. por. po doručení nálezu ústavného súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu alebo jeho časť, pokračuje orgán činný v trestnom konaní alebo súd v tom štádiu trestného konania, ktoré

bezprostredne predchádzalo vydaniu zrušeného rozhodnutia, ak zákon alebo nález ústavného súdu neustanoví inak. Orgán činný v trestnom konaní alebo súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci ústavný súd. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia sa odsek 1 použije primerane, ak ústavný súd nálezom zakázal orgánu činnému v trestnom konaní alebo súdu, aby pokračoval v porušovaní ústavou zaručeného základného práva alebo slobody, a prikázal mu, aby, ak je to možné, obnovil stav pred ich porušením.

Vzhľadom na námietku obvineného, že trestné konanie sa má vrátiť do štádia pred porušovaním jeho práv, je nutné vysvetliť, že podmienkou pre takýto osobitný spôsob konania je to, aby rozhodnutie bolo zrušené alebo v zmysle odseku 2, aby ústavný súd nálezom zakázal súdu, aby pokračoval v porušovaní ústavou zaručeného základného práva alebo slobody, a prikázal mu, aby, ak je to možné, obnovil stav pred ich porušením.

Ústavný súd v náleze z 11. apríla 2006, sp. zn. I. ÚS 13/06, síce rozhodol, že pri rozhodovaní o žiadosti obvineného o prepustení z väzby krajský súd porušil právo na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie, ale vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel. Obdobne rozhodol ústavný súd aj v náleze z 29. septembra 2004, sp. zn. III. ÚS 256/03, keď priznal, že právo na primeraný čas a možnosti na prípravu obhajoby a právo na osobnú obhajobu počas výkonu väzby v jeho trestnej veci, nezabezpečením prístupu k právnym predpisom publikovaným v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, porušené bolo a prikázal Ústavu na výkon väzby zabezpečiť prístup k týmto právnym predpisom, ale vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel. Ani v jednom z posudzovaných náleзов ústavný súd v zmysle vyššie uvedenej podmienky nerozhodol.

Najvyšší súd aj v tejto súvislosti preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že námietku obvineného o porušení jeho právo na obhajobu zásadným spôsobom v konaní, nie je možné akceptovať.

Obvinený Z. tiež poukázal na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 v tom smere, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. ...

V súvislosti s týmto dovolacím dôvodom upozorňuje obvinený na to, že si prvostupňový súd nevyžiadal súhlas na vykonanie dôkazu čítaním svedeckých výpovedí a tiež na výpovede svedkov, ktorí vypovedali pred iným senátom v inom zložení než pred

senátom krajského súdu, ktorý vo veci rozhodoval (výpovede svedkov - V. S., K. K., J. K. a iní).

Vo vzťahu k týmto námietkam, je nutné zdôrazniť, že členovia senátu, sudkyne JUDr. D. W. a Mgr. A. M., boli zaradené do senátu IT zákonným spôsobom (dodatkom k rozvrhu práce vydanom pod Spr. 510/2005 22. januára 2006 v zmysle ustanovenia § 50 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov) v dôsledku dlhodobej práceneschopnosti jedného z členov pôvodného senátu (sudcu JUDr. J. M.), pričom hlavné pojednávanie v trestnej veci obvineného P. a spol. bolo vykonané znova v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006.

V zmysle citovaného ustanovenia pri pokračovaní v odročenom hlavnom pojednávaní oznámi predseda senátu podstatný obsah doterajšieho pojednávania. Ak sa však zmenilo zostavenie senátu, alebo ak to treba z iného dôvodu, musí byť hlavné pojednávanie vykonané znova; to neplatí, ak obžalovaný súhlasí so zmenou prísediaceho v zložení senátu.

Podľa § 211 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 namiesto výsluchu svedka na hlavnom pojednávaní možno čítať zápisnicu o jeho výpovedi, ak súd nepokladá osobný výsluch za potrebný a prokurátor aj obžalovaný s tým súhlasia. Súhlas obžalovaného nie je potrebný, ak sám požiadal, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti; o tejto skutočnosti musí byť obžalovaný v predvolaní poučený.

Vzhľadom na vyjadrené neobstojí ani tvrdenie obvineného Z. , že čítanie svedeckých výpovedí na hlavnom pojednávaní bez jeho súhlasu je nezákonným dôkazom, keďže bol o tejto skutočnosti v predvolaní poučený (č. 1. 5037, zv. VIII) a obvinený listom z 1. februára 2010 (č. 1. 5057, zv. VIII.) dal súhlas, aby sa hlavne pojednávanie 2. februára 2010 konalo v jeho neprítomnosti, čím boli splnené zákonné podmienky v zmysle citovaného ustanovenia.

Na podklade konštatovaného je zrejmé, že dôkazy, z ktorých pri rozhodovaní súdy oboch stupňov vychádzali, boli získané zákonným spôsobom, a preto dovolací súd v posudzovanom prípade nezistil, že by bol daný dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011.

Obvinený Z. uplatňuje ako osobitný dovolací dôvod aj tú okolnosť, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku pre nesprávne skutkové zistenia a nevykonanie ním navrhovaného dokazovania.

V tejto spojitosti sa žiada pripomenúť, že dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 môže byť len nesprávne právne posúdenie ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré je jej obsahom, a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť. V tomto smere Najvyšší súd Slovenskej republiky odkazuje na odôvodnenie uvedené na str. 14-16 tohto rozhodnutia.

Na základe vyjadreného treba zdôrazniť, že rozhodnutie napadnuté dovolaním obvineného Z. nespočíva na nesprávnom právnom posúdení skutku ani na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení, lebo skutky v bode I., III., IV., V., VI. tak, ako boli súdmi obidvoch stupňov zistené, vykazujú znaky účasti na trestnom čine vraždy podľa § 10 ods. 1 písm. b/, 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001, trestných činov nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001, nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000 a poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000.

Obvinený Z. v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 uplatnil tiež nezohľadnenie viacerých poľahčujúcich okolností (napr. že pred spáchaním skutkov žil riadny život, k skutkom sa priznal a oľutoval ich a i./, neprimeranú výšku uloženého trestu vo vzťahu k dĺžke konania a neaplikovanie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody. Každé podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu (§ 62 ods. 1 Tr. por.), preto možno usudzovať, že touto argumentáciou odôvodnil aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, lebo v ňom uviedol, že napadnutým rozhodnutím mu bol uložený neprimerane vysoký trest.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré nie je už vo svojom základe rozhodovaním v rámci riadneho inštančného postupu; jeho úlohou je posudzovať len vymedzený okruh právnych otázok. K nim nepatria otázky druhu a výšky uloženého

trestu, ak o tom bolo rozhodnuté na základe legálnej aplikácie príslušných ustanovení zákona súdmi konajúcimi v riadnom procesnom postupe.

Len vo všeobecnej rovine preto možno konštatovať, že súdy prvého i druhého stupňa logickým spôsobom aplikovali všetky do úvahy prichádzajúce zákonné ustanovenia vymedzujúce kritériá trestania aktuálnych trestných činov. Najvyšší súd tu nezistil žiadny odklon od použitých zákonných ustanovení, po vyhodnotení ktorých obvinenému Z. bol uložený trest v zákonom stanovenej výmere.

Prvostupňový súd v rozhodnutí pri výške trestu hodnotil aj poľahčujúce okolnosti u jednotlivých obvinených. Dovolací súd v tomto smere nenašiel dôvod na pochybnosti o správnosti právneho názoru súdu prvého i druhého stupňa. Najvyšší súd preto len poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia krajského súdu z 2. februára 2010, ktorú si osvojuje.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 nie je naplnený ani tým, že obvinenému nebol uložený trest za aplikácie § 39 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 pre neprimeranú dĺžku konania, v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný. Pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa príslušného ustanovenia a trest vymeral v rámci nezniženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody nezakladá žiaden dovolací dôvod.

Je teda nepochybné, že napadnutým rozsudkom bol obvinenému uložený zákonný druh trestu a v zákonom stanovenej trestnej sadzbe, takže dovolací súd námietku obvineného nepovažoval za opodstatnenú.

Obvinený Z. doplnil podané dovolanie 25. júla 2011 o ďalšiu skutočnosť, a to že sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí nezaoberal jeho tvrdeniami, preto považuje toto rozhodnutie za nedostatočne odôvodnené.

Najvyšší súd k tomu konštatuje, že v posudzovanej veci takýto záver nie je prijateľný. Ak sa dovolateľ domnieva, že v písomnom vyhotovení rozhodnutí súdov sú nedostatočne vyjadrené do úvahy prichádzajúce myšlienkové pochody sudcov vedúce k výsledkom, ide o dovolanie podané len proti odôvodneniu rozhodnutia, ktoré podľa § 371 ods. 6 Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 je neprípustné.

Na podklade vyjadreného je nesporné, že dovolanie obsahuje argumenty a subjektívne názory stojace mimo uplatnených dovolacích dôvodov.

So zreteľom na to, že v danej veci absentovali podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. e/, písm. g/, písm. i/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, dovolací súd dovolania obvinených P. a Z. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.»

Sťažovateľ v sťažnosti vo všeobecnosti namieta, že predmetné uznesenie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu z 25. januára 2012 bolo nedostatočne odôvodnené. K tejto námietke ústavný súd poukazuje na to, že z odôvodnenia namietaného uznesenia je zrejmé, že najvyšší súd ako dovolací súd sa vysporiadal s dovolacími námietkami sťažovateľa s tým, že odôvodnenie k jednotlivým dovolacím dôvodom je ústavne akceptovateľné. Nemožno preto konštatovať, že uznesenie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu je zjavne neodôvodnené. Pokiaľ ide o námietku, že najvyšší súd neodstránil svojvôľu orgánov činných v trestnom konaní spočívajúcu v tom, že dokazovanie vykonával vyšetrovateľ K., a nie vyšetrovateľ M., je potrebné uviesť, že uvedená námietka nebola obsahom dovolania sťažovateľa, preto sa ňou najvyšší súd ako dovolací súd ani nemohol nijako zaoberať ani sa s ňou vysporiadať.

Pokiaľ ide o námietku, že najvyšší súd ako odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoj rozsudok sp. zn. 4 To/6/2010 z 18. januára 2011, z obsahu odôvodnenia namietaného uznesenia vyplýva, že najvyšší súd ako dovolací súd vyhodnotil, že táto okolnosť nie je dovolacím dôvodom, s tým, že v tomto bode dovolanie smeruje len proti odôvodneniu namietaného rozsudku s tým, že dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia podľa § 371 ods. 6 Trestného poriadku účinného do 31. augusta 2011 nie je prípustné. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako dovolací súd odôvodnil svoje uznesenie v tejto časti dostatočným spôsobom, vyslovený právny názor nie je preto zjavne neodôvodnený, nie je arbitrárny, a preto je ústavne udržateľný.

Sťažovateľ tiež namieta porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru z dôvodu, že najvyšší súd odmietol jeho dovolanie. V súvislosti s touto námietkou ústavný súd poukazuje na to, že samotná skutočnosť, že najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa nemôže viesť

automaticky k záveru, že právo sťažovateľa podľa čl. 13 dohovoru bolo porušené. Z obsahu odôvodnenia namietaného uznesenia vyplýva, že najvyšší súd sa dovolaním sťažovateľa a dôvodmi v ňom obsiahnutými dostatočným spôsobom zaoberal. Ústavný súd poukazuje tiež na to, že najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa na podklade citovaných zákonných ustanovení, jeho rozhodnutie v tomto smere je dostatočne odôvodnené, nie je arbitrárne, a preto je ústavne udržateľné.

Sťažovateľ tiež namieta porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že v predmetnej veci rozhodoval predseda senátu JUDr. H., pričom podľa sťažovateľa mal rozhodovať predseda senátu JUDr. S.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte.

Podľa § 3 ods. 4 zákona o súdoch zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

Ústavný inštitút zákonného sudcu je založený predovšetkým na zákonom určenej právomoci, ako aj vecnej a miestnej príslušnosti súdu. Okrem toho je potrebné vziať do úvahy rozvrh práce, ktorý určuje sudcu alebo senát príslušný na rozhodnutie konkrétneho prípadu (obdobne II. ÚS 47/99, I. ÚS 11/01, III. ÚS 285/2010).

Za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý spĺňa zákonom určené predpoklady na výkon tejto funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie

k určitému súdu, jeho funkcia nezanikla a bol určený v súlade s rozvrhom práce súdu (napr. I. ÚS 239/04, II. ÚS 417/06, III. ÚS 285/2010).

Podľa názoru ústavného súdu má rozvrh práce zásadný význam pre uplatnenie ústavného práva na zákonného sudcu. Zákonným sudcom môže byť ktorýkoľvek sudca daného súdu, ktorý sa podľa rozvrhu práce má stať sudcom v danej veci. Elementárnou podmienkou v tomto prípade však je, aby sa vec pridělila v súlade s rozvrhom práce pre daný kalendárny rok, v ktorom je vec oprávnenej osoby doručená tomuto súdu (IV. ÚS 3/08).

Podľa § 50 ods. 2 písm. a) zákona o súdoch rozvrh práce obsahuje určenie senátov, samosudcov, súdnych úradníkov a notárov poverených vybavovaním jednotlivých druhov vecí, ktoré došli na súd.

Podľa § 50 ods. 2 písm. b) zákona o súdoch rozvrh práce obsahuje zloženie senátov s uvedením predsedu senátu a ďalších sudcov; v rozvrhu práce sa tiež uvedie, ktorý z viacerých predsedov senátov určených do toho istého senátu riadi a organizuje činnosť senátu.

Podľa § 18 ods. 1 zákona o súdoch senát najvyššieho súdu sa skladá z troch sudcov, z ktorých jeden je predsedom senátu. Ak rozhoduje o riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam senátov najvyššieho súdu, skladá sa senát najvyššieho súdu z predsedu a zo štyroch sudcov. Predpis o konaní pred súdmi môže ustanoviť, že senát najvyššieho súdu sa skladá aj z väčšieho počtu sudcov. Senát musí byť vždy zložený z nepárneho počtu sudcov. Predseda senátu riadi a organizuje činnosť senátu. Ustanovenie § 16 ods. 2 platí rovnako.

Podľa § 16 ods. 2 zákona o súdoch ak má v senáte viac sudcov funkciu predsedu senátu, určí predsedu senátu, ktorý riadi a organizuje činnosť senátu, rozvrh práce. Každý predseda senátu má právo predsedieť senátu vo veci, ktorá mu bola pridelená ako spravodajcovi.

Podľa § 51 ods. 1 zákona o súdoch ak tento zákon neustanovuje inak, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce pridávajú jednotlivým senátom, samosudcom a súdnym úradníkom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí.

Podľa V. časti rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2011 (Spr 1509/2010; ďalej len „rozvrh práce“) „rozhodovanie o dovolaniach proti rozhodnutiam senátov najvyššieho súdu rozhodujúcich o riadnom opravnom prostriedku podľa Tr. poriadku účinného do 1.1.2006 a rozhodovanie o dovolaniach podľa § 368 a nasl. Tr. por. účinného od 1.1.2006 je vedené v registri TdoV“.

Podľa V. časti rozvrhu práce sú pre senát registra TdoV určení predsedovia senátu

1. JUDr. H. S.

2. JUDr. Š. H.

Z uvedených skutočností je zrejmé, že vo veci sťažovateľa rozhodol zákonom o súdoch a rozvrhom práce určený senát a vo veci predsedal predseda senátu, ktorý bol rozvrhom práce určený za jeho predsedu. Nie je porušením práva na zákonného sudcu to, ak jeden predseda senátu vyzve účastníka na odstránenie nedostatkov dovolania a následne druhý predseda senátu predsedá senátu pri prerokúvaní veci a podpíše rozhodnutie v predmetnej veci. Sťažovateľ nenamieta, že v predmetnej veci došlo k dodatočnej zmene v zložení senátu po pridelení veci, pričom z rozvrhu práce také skutočnosti ani nevyplývajú. Z týchto dôvodov ústavný súd považuje námietku sťažovateľa o porušení jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že vo veci rozhodol nezákonný senát, za neopodstatnenú.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť vyslovenia porušenia práv sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a písm. c), čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru a porušenia čl. 3 a čl. 6 ods. 2 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo V/13/2011

a jeho uznesením z 25. januára 2012 po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2012